

Nr 95.

Av herr **Eriesson** i Sörsjön **m. fl.**, om *anslag till statsbidrag åt mindre bemedlade jordbrukare för inköp av stråfoder.*

På förslag av Kungl. Maj:t beslöt 1940 års urtima riksdag bevilja, dels 750 000 kronor till fraktkostnader för stråfoder, samt dels 2 000 000 kronor till statsbidrag för inköp av stråfoder. Med avseende å det sistnämnda anslaget skulle detta komma till användning i Gotlands, Kalmar och Blekinge län, vilka landsdelar ansågos ha blivit jämförelsevis hårdast drabbade av den under sistlidna sommar rådande intensiva torkan. Förutom de sålunda beviljade anslagen godkände riksdagen ett av andra särskilda utskottet föreslaget uttalande, innebärande att Kungl. Maj:t skulle låta undersöka huruvida icke även andra områden inom landet än de i det föregående nämnda oundgängligen vore i behov av statsbidrag för inköp av stråfoder. Huruvida Kungl. Maj:t ämnar framlägga något förslag till realiserande härav, är för undertecknade okänt. En sak är emellertid klar, nämligen att det som eventuellt skall utföras bör ske så skyndsamt som möjligt. Att behovet av hjälp till inköp av stråfoder är stort, torde icke kunna bestridas. Det är ganska uppenbart att åtskilliga småbrukare, särskilt i våra skogs- och fjällbygder, komma på vårsidan att befinna sig i mycket bekymmersamma omständigheter. De började vinterutfodringen med för litet foder i ladorna. Men de klängde sig ändå fast i den optimistiska tron, att det i alla fall skulle bli någon råd. De hade ju från början ett så litet antal djur, kanske 2 eller 3 kor och ett par ungdjur, som är ganska vanligt för småbrukare i skogsbygderna. När man äger ett så litet antal mjölkkor, så vill man ju icke gärna utan vidare slakta ner dem, detta därför att de betyda i verkligheten ganska mycket för familjens försörjning. Nu förefaller emellertid nedslaktning vara oundviklig fram på vårsidan, såvida icke statsbidrag kan lämnas i viss omfattning till inköp av stråfoder. Om stråfoderpriserna hade kunnat hållas på en någorlunda rimlig nivå, hade måhända icke hjälp varit erforderlig, men då, såsom fallet är flerstädes i skogsbygderna, priset på hö håller sig mellan 30—35 öre per kg, så är det uppenbart att anskaffningen av nödvändigt foder blir alldeles för betungande för ekonomiskt svagt ställda småbrukare. Det skulle innebära en betydande lättnad, om exempelvis 40—50 % av kostnaden kunde erhållas i statsbidrag för inköp av foder, som vederbörande vore i oundgängligt behov av. Förutsättningen för statsbidrag bör givetvis vara den, att vederbörande i ekonomiskt hänseende befinner sig i sådant läge, att han på grund därav kan anses vara kvalificerad. Det synes lämpligen böra anförtros åt de kommunala kristidsnämnderna att pröva inkomna ansökningar om bidrag. Med avseende å medels-

behovet, så är det givetvis mycket svårt att angiva någon summa som kan göra anspråk på att vara någorlunda riktig. Vi föreslå emellertid att ett reservationsanslag av 2 000 000 kronor anvisas för ändamålet.

Under hänvisning till vad ovan anförts tillåta vi oss vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att å tilläggsstat till riksstaten för innevarande budgetår till statsbidrag åt mindre bemedlade jordbrukare för inköp av stråfoder anvisa ett reservationsanslag av 2 000 000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1941.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Uddo R. Jacobson.

Axel Jansson.

Erik Lundbom.

H. E. Nordström.

Sigfrid Jonsson
i Alsen.

A. Nilsson,
Norrlångträsk.

Verner Hedlund,
Östersund.

E. Oskar Åkerström.

E. W. Norén.

Lars Jonsson
i Haverö.